

„Uagens krigs-kommuniké...“

I den tyske overkommandos kommuniké for 9. mars meldes om bolsjevikiske angrep i det høye nord som ble slått tilbake med store tap for angriperen. Ved denne anledning viste en norsk politienhet spesielt mot og dyktighet og har størstedelen av æren for det oppnådde resultat.

SS-PK.... Det er intet som røper at levende vesener holder til på det vesle støttepunktet oppe på høyden. Natten er klar og månelys, og rimet ligger i tykke lag utover trekrone og oppetter bunkerveggen. Bare tynne, blå røykstriper fra sotgrøne forteller at bunkerne er bebodd. Og mennene der inne sover da heller ikke så fast. De har gjort seg klar til kamp i natt. Alle våpen er lagt ferdig med fylte magasin, og karene selv har løst seg sine hvite forsvinningsjakker før de gikk tilkøys for å avvente alarmer, som de nesten med sikkerhet vet vil komme. Støttepunktets norske kommandør, løytnant B., har nemlig før på dagen mottatt melding om at bolsjevikene er underveis med store styrker, minst en bataljon, heter det i meldingen. Den om lag 60 mann sterke besetning, hvorav vel 40 mann fra en norsk politienhet, er forberedt på det verste.

Time etter time speider postene med vaksomme øyne over mot skogen. Foran dem står maskingeværene — enno rimet og kalde — men klare til når som helst å sende sine drepende salver mot en eventuell angriper. Imens søker kameratene der inne å hvile ut til den forestående dyst.

Klokken kan vel være om lag 3, da den første salven fra post X bryter nattestillheten, samtidig som ropet: «Alarm!» runger mellom bunkerveggen. I fullt sprang setter de ned til post X, hvor skytteren ligger såret ved siden av maskingeværet. Bare ti, femten meter nede i skråningen myldrer allerede bolsjevikene fram. Målet er tyensynlig en rask erobring av den noe framskutte bunker. Med flammekastere har de banet seg veg gjennom piggråden og understøttet av svære granatkastere rykker de sakte, men sikkert oppover mot kampbunker, som allerede står i flammer. Også de høye grantrærne omkring er antent, og som de flammer opp helt til topps, legges hele kampplassen foran i fullt lys.

Den sterke varmen har trengt løytnanten og hans menige kamerat litt tilbake. No er bolsjevikene tett innpå. Løytnanten mangler skikkelig skuddfelt, reiser seg opp og med maskingeværet i høftstilling tømmer han trommel på trommel mot den framstormende fienden. Da segner han plutselig sammen.

«Jeg er truffet,» sier han til Sturmann H., «ta maskingeværet!»

Sturmann H. kaster sin maskinpistol tilside og overtar våpnet til sin falne sjef. Han får imidlertid kluss med låsemekanismen og må oppgi forsværet.

I mellomtiden er hele besetningen i støttepunktet kommet på beina. En gruppe kommer Sturmann H. til unnsetning og går straks til motangrep. Til alt hell ligger hundrevis av håndgranater ferdige til bruk og av alle krefter sender de no granat etter granat mot fienden.

Så nær er fienden at guttene kan høre hvorledes de sliter med å få det erobrede maskingeværet til å fungere. Det lykkes dem imidlertid ikke. Minst femti håndgranater har hver mann eksplodert over da bolsjevikene finner å måtte trekke seg tilbake. Imens er et stort maskingevær brakt i stilling på nordmennes venstre flanke og kan ta fienden, som no retirerer, under ild. Ikke før har dette spilt opp før S. — en svær, bredskuldret østerdøl — i et byks er framme og tar det erobrede våpen tilbake. Et par grep og låsemekanismen fungerer på nytt. Så sender østerdølen salve på salve inn i den tette, flyktende hopen knappe tyve, tredve meter borte. Som den siste avskjed får restene av den flyktende angriper en dødsbringende ild på seg fra støttepunktets samtlige automatiske våpen.

I grålysningen om morgenen er kampen stilnet. Den norske enheten har mistet sin sjef, den dypt avholdte og respekterte kommandant, løytnant B. Han døde som en helt etter å ha gjort mere enn sin plikt. Av mannskapet for øvrig er bare fire mann såret. Det er nesten ufattelig at ikke flere har satt livet til under denne heftige kamp på liv og død i flere timer, spesielt når man tar i betraktning hva bolsjevikene tapte under sitt mislykte forsøk på å storme og tilintetgjøre støttepunktet og den fåtallige besetning.

Foruten 23 fanger som er brakt inn, hvoriblant befinner seg flere offiserer med kommissaren i spissen, ligger et hundretall falne og hardt sårede tilbake på kampplassen. Av våpen som ligger strødd omkring er det bl. a. fem flammekastere, granatkastere, lette og svære maskingeværer samt om lag 60 maskinpistoler foruten andre våpen og effekter.

SS-Krigskorrespondent
P. H. Braathenes.

107377